

*Gisteren trof ik dit verhaal aan.
Ik schreef het ooit voor de kleintjes en
sommige groten.*

DE MOL, HET KONIJN EN DE WOELMUIS wonen al lang vlak bij elkaar, in de lage, witte zandheuvel, niet ver van de rivier, waar ook de grote buurman das vaak tijdelijk verblijft. Dassen wonen soms wel jaren in eenzelfde burcht, maar nooit erg lang op dezelfde plaats. Weet je hoe dat komt? Dassen kunnen wel heel goed graven, maar poetsen doen zij nooit. Daarvoor zijn zij te sjiek. Hun huis wordt zo steeds vuiler en als het de das te veel wordt, vertrekt hij naar een nieuw, schoon huis. In landen waar weinig ruimte is, wordt dat een probleem.

De mol, het konijn en de woelmuis poetsen hun huis wel. Dat is vooral knap van de mol, want hij kan niet zien of en waar het vuil is. Maar hij kan, net als de woelmuis, heel goed ruiken en met zijn snorharen even goed voelen. En als hij iets over het hoofd ziet, komt het konijn of de muis wel even vertellen waar geveegd en gestoft moet worden. Zo helpen de drie burens elkaar al jaren met allerlei karweitjes en zijn zij goede vrienden. Een voordeel daarbij is dat zij niet elkaars mannen en vrouwen begeren. Daarin zien zij niets. Zij onderhouden wel contact voor praktische zaken als het waarschuwen voor boze dieren – zoals uilen, valken en buizerds – jagers, valstrikken, klemmen, gifbommen, maaimachines, gemene kinderen en hoog water.

Het konijn, de mol en de woelmuis verdelen het werk vaak, want waarom zou je je uit de naad werken als het ook wat minder kan? Zo gaat de mol meestal in het donker op zoek naar lekkere dingen als pieren, slakken en verse molsla terwijl de anderen slapen. De mol heeft van het donker geen last, want hij ziet toch bijna niets. Als de mol weer thuis is, na het opwerpen van prachtige mols-hopen, waarvan de stadskakkers niet houden, gaat het konijn aan het werk. De woelmuis werkt overdag en 's nachts, omdat hij al eeuwen niet weet welke periode de beste is. Overdag ziet hij de gevaarlijke vijand, zoals de kat en de valk eerder dan in de nacht, maar in de nacht zijn er de uilen die je niet kunt horen vliegen, is er het gevaarlijke gif dat je niet herkent en zijn er de onsportieve mui-zenvallen. Die doen klap!, en dan ben je dood. Zo is opa muis met zijn grijze snorharen ondanks zijn voorzichtigheid en ervaring aan zijn einde gekomen. Hij is toen heel mooi begraven en er waren veel dieren uit de buurt die je anders bijna nooit ziet, zoals de grote groene bidsprinkhaan, de grauwe kakkerlak en de kale ringslang. Gelukkig had opa veel kinderen en kleinkinderen, zodat oma niet al te verdrietig was.

Het konijn, de mol en de woelmuis vieren af en toe samen feest. Dat gebeurt natuurlijk meestal in de lente als er babydieren zijn. Vooral bij konijnen en muizen zijn dat er vaak veel. Zij geven elkaar cadeaus, zoals honing, grote noten, rode bessen, slakken en soms een bloem van de stokroos. Die pikt niet. Feest is het ook als de maaimachine kapot is, de tractor het niet doet, als een

gemeen jongetje in de brandnetels of de bramen is gevallen en de kat buikpijn heeft.

Je moet maar eens goed opletten als je buiten bent, het tegen de avond loopt, het niet te warm is of regent. Dan moet je stil op een kruk bij de zandheuvel gaan zitten, niet bewegen, niet praten, maar alleen heel goed luisteren. Met wat geluk hoor je dan zachte muziek, gespeeld op een grasspriet, op een slakkenhuis, een stukje riet, een fluitje, gemaakt van de vlier. Lang zullen we leven, kun je dan horen en iedereen is gelukkig.